

БЪЛГАРСКИТЕ НАРАТИВНИ СИСТЕМИ: ЕЛЕМЕНТИ И ОТНОШЕНИЯ

Ласка Ласкова

Софийски университет „Св. Климент Охридски“

BULGARIAN NARRATIVE SYSTEMS: ELEMENTS AND RELATIONS

Laska Laskova

Sofia University St. Kliment Ohridski

Abstract. The subject of this work is the narrative systems, or the sets of aspectual-temporal-evidential verbal forms that Bulgarian speakers have at their disposal as means to construct a narrative about a sequence of events. We propose a framework for building up the semantics of these forms from two basic minimal units, ‘state’ and ‘change’, while taking into account several factors, including shift of topic time, choice of anchor point, and epistemological stance. This approach allows for a consistent and thorough description of the elements within each of the five Bulgarian narrative systems for past events.

Keywords: Bulgarian narrative systems, state, change, viewpoint aspect, anaphoric tenses, topic time, anchor point, core events, secondary events

Тема на тази работа са наративните системи в българския език, т.е. специфичните за него набори от аспектиално-темпорално-евиденциални форми за изграждане на текстове, в които разказът доминира над описанието и аргументацията. Предложена е концептуална рамка за анализ на минималните единици, т.е. на езиковите средства за представяне на „звената“ от една наративна верига (последователност от събития), с отчитане на фактори като избор на отправна точка, промяна на тематичното време и епистемологична позиция на говорещия. В обобщен вид са представени наративните системи за описание на събития от плана на миналото, който очаквано е свързан с най-много възможности.

1. Елементи на наративната верига. Определянето на темпоралната позиция на дадена ситуация или сегмент от ситуация е тясно свързано с начина, по който е представена тя, или с други думи – с вида и подредбата на атомарните елементи, които се използват при моделирането ѝ.

Централна роля за системата от параметри и релации, представена по-долу, има въведеното от Смит в *The Parameter of Aspect* понятие **аспектиална перспектива** (*aspectual viewpoint*). Авторката я сравнява с обектива на фотокамера, която фокусира и прави види-

ма (*visible*) определени части от дадена ситуация (Smith 1997: 61). Нашето допускане е, че съществуват два основни начина за интеракция с действителността – непосредствено възприятие и когнитивен модус, които се свързват с два типа аспектиална перспектива: **перспектива на възприемащия и перспектива на когнитивния субект**.

Непосредственото възприятие се случва винаги само **сега, в момента** и има точков характер. При него се регистрира определено **състояние** (динамично или не), но не и **промяна**, т.е. преминаване от едно в друго състояние¹. Промяната е имплицитна за пределните ситуации, тъй като е свързана със сравняването на две състояния, които се осъзнават като различни и следователно не могат да се случват едновременно **сега**². Ако използваме метафората на Смит, камерата на възприемащия работи в „режим снимки“ и може да запечатва само по един кадър. Когнитивният субект обаче е избрал „режим видео“, при който картината е динамична и представя поредица от различни кадри. Тези последователности от състояния се свързват в **многокомпонентни темпорални структури** или **модели на ситуации**, в които могат да бъдат обособени начало, край, процесуална част с определена продължителност и начин на протичане (Схема 1).

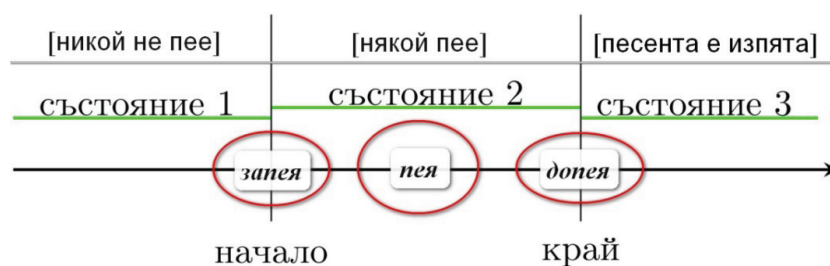


Схема 1. Модел на ситуация „изпяване на песен“. Темпоралната ѝ структура при максимално обобщение съдържа три компонента – едно състояние и два предела, които маркират смените на състоянията. Свършените глаголи правят видим (означават) сегмент тип промяна или с други думи прехода между две състояния (състояние 1 и състояние 2 при *запея* и състояние 2 и състояние 3 при *допея*). Несвършеният *пея* прави видим (означава) процесуалния компонент (състояние 2).

Несвършените глаголи изразяват перспективата на възприемащия, който регистрира и назовава само състояния³. Свършените – тази на когнитивния субект, който констру-

¹ Под промяна ще разбираме положението, при което ситуация А престава да съществува, защото започва да съществува ситуация Б. Като темпорален сегмент промяната има трикомпонентна вътрешна структура в последователност ситуация А < предел < ситуация Б. Самият предел има точков характер. Състоянията и пределите са **атомарните елементи**, които изграждат моделите на ситуации.

² Както и в предишни свои работи тук се опирам на концепцията на британския философ Le Poidevin (2004) за връзката възприятие – време.

³ Особено сложна структура имат вторичните имперфективи, които правят видимо (означават) състояние, но не изолирано, а именно като сегмент от определен модел на ситуация, която включва определено последващо състояние; казано метафорично, те представляват не снимки, а стопкадри от видео. Едно добре мотивирано психологическо обяснение на импликациите, с които са натоварени вторичните имперфективи и не само, дава теорията за нуклеуса (Moens, Steedman 1987), която взема предвид не само темпоралните, но и каузалните отношения между ситуациите и техните компоненти.

ира модели на ситуации. При това перфективите правят задължително видим този сегмент от модела на ситуацията, при който едно състояние заменя друго, т.е. промени.

И така, типът на елемента, който се локализира във времето посредством финитни темпорални форми, се индикира от техния вид. Неличните форми обаче също правят видими определени **сегменти от темпоралната структура на дадена ситуация** (по-нататък СС, *сегмент от ситуация*). Например аористните причастия, които участват в образуването на аналитичните перфектни времена в индикатив, сами по себе си фокусират СС тип състояние (Схема 2).

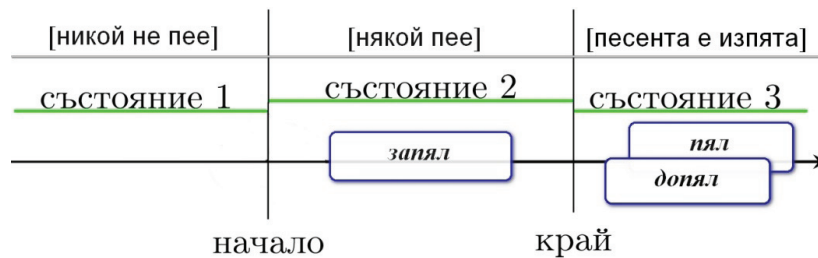


Схема 2. Аористните причастия правят видимо (означават) състояние. То винаги е свързано с (предпоства) определена промяна. Напр. както *нял*, така и *допял* предполагат прекратяване на процеса на пеене, т.е. прекратяване на състояние 2, а означават състояние 3.

При така предложеното ниво на абстракция както аористните причастия⁴, така и имперфективите означават състояния. Те се отличават по асоциирания с тях набор от импликации за темпоралната структура на ситуацията. Да разгледаме най-простия случай, представен от непроеизводни имперфективи като *пея*, които не се свързват с никакви импликации („пея“). За краткост ще означаваме семантичното им съдържание като състояние^{IPF1}. Вторичните имперфективи от типа на *допявам* предполагат промяна и възникване на ново, следходно, състояние („пея, за да допея“): състояние^{IPF2}. Можем да характеризираме тези форми като **проспективни**. Обратно, аористни причастия като *нял* и *допял*, са **ретроспективни** (състояние^{PART}), защото предполагат прекратяване на предходно състояние („вече не пея“)⁵. Всъщност именно наличието на определен за дадената форма набор от импликации позволява на говорещия на ниво изказване да изразява информация за други, „съседни“ сегменти от ситуацията с помощта на различни лексикални и синтактични и даже супрасегментни средства.

Съдържанието на глаголната категория време също може да бъде анализирано чрез понятията **състояние** и **промяна**, вместо традиционните **действие** и **резултат**⁶. Както е

⁴ А също и миналите страдателни, сегашните деятелни причастия и деепричастията, но те не са предмет на анализ тук.

⁵ Аористните причастия на ингресивни глаголи също предполагат прекратяване на състояние, което предхожда предел тип начало. В случая, представен в **Схема 2**, за *запя* това е състояние 1 [никой не пее].

⁶ При това не е трудно да се види, че „резултатите“ са винаги тип състояние, а „действията“ могат да бъдат състояния или промени. Предложеният тук анализ предлага нов подход за мислене на перфектните форми: еловото причастие се разглежда като маркер на типа СС (именно състояние^{PART}, асоциирано с предхождаща го промяна/състояние^{IPF}), а не маркер за наличието на (допълнителен) ориентационен момент или интервал (срв. понятието актуализационен период (Герджиков/Gerdzhikov 2013: 223, 230–234).

добре известно, за разлика от глаголния вид, времето дава информация за темпоралните релации, в които влиза един тип ситуационен сегмент. За това кои са другите аргументи на тези двуместни релации, ще стане дума малко по-нататък.

Перфектните времена служат за локализация на състояния, асоциирани задължително с предхождаща ги промяна, когато спрегнатият глагол е перфективен, или с предхождащо ги състояние, ако той е имперфективен. Семантиката на неперфектните времена се отличава с по-голямо разнообразие. Сегашно време и имперфект означават състояния, като недеиктичните сегашни форми могат да означават и промени, когато са част от текст, изграден със средствата на презентната наративна система (вж. по-долу). Аористът служи за представяне на промени в плана на миналото, а времената за следходност (бъдеще и бъдеще в миналото) могат да означават както състояния, така и промени. Изобщо със средствата на българския език във времето може да бъде позициониран обект СС, който принадлежи на един от следните три типа: състояние^{IPF}, промяна, състояние^{PART}. Едно доказателство в подкрепа на това виждане се явява фактът, че в изяснителни *да*-изречения като правило се употребяват само презентни несвършени, презентни свършени глаголи или перфект. В *да*-изреченията изброените три форми губят анафоричния си характер, т.е. престават да изразяват отношение към момента на говорене и започват да означават единствено типа на локализирания по оста на времето СС; самата локализация пък зависи от лексико-граматичните характеристики на управляващия глагол (Ласкова/Laskova 2010: 179, 182).

Какво следва от присъствието на ретроспективни форми, означаващи асоциирани с предхождаща ги промяна състояния, в структурата на перфектните времена? Това, че както перфектът, така и плусквамперфектът и двете бъдещи перфектни времена могат да бъдат използвани за означаване на различни сегменти от една ситуация. Неслучайно при тези темпорални форми се говори за акционално и статално значение. Нека да разгледаме две изречения с един и същи глагол казуемо в минало предварително време, които имат различни четения:

- (1) *Иво беше излязъл точно в пет сутринта.*
- (2) *В пет сутринта Иво вече беше излязъл.*

Първото изречение съобщава за промяна [Иво излиза], настъпила в 5 часа, т.е. значението на темпоралната форма е акционално. Второто изречение описва състояние [Иво е излязъл], следствие от промяна от същия тип [Иво излиза], случила се обаче преди 5 часа. Общото за двете изказвания е това, че комуникантите споделят една представа за тип ситуация, включваща два сегмента: промяна ([Иво излиза]) и следващото я състояние^{PART} ([Иво е излязъл]). Но както вече би трябвало да е станало ясно, конкретните реализации на този тип се случват по различно време, т.е. условията за истинност на съответстващите им изречения не съвпадат. Нещо повече: в (1) се говори за промяна, а в (2) – за състояние.

Това различие може да бъде описано с помощта на понятието *topic time* (по-нататък T_T), въведено от Клайн в работата му *Time and Language*. В нея, а и по-късно (Klein 1994: 3, Klein 2009: 47) той дефинира **тематичното време** T_T като времето, за което се говори, или времето, за което се прави асерцията, за което се твърди нещо. То е различно от непосредствения ориентир, спрямо който се локализира СС, или така наречения **ориентационен момент** (*anchor point*, *vantage point*, *point of reference*), бил той **моментът на говорене** T_U (*time of utterance*) или някой друг (в нашата литература обикновено **допълнителен ориентационен момент**) T_A . Също така не е задължително T_T да съвпада като продължителност с **времения отрязък, в който се разполага СС** (T_E , *event time*). Всяка темпорална форма изразява отношение между T_E и T_T , между T_T и поне един ориентационен момент, който може да бъде и T_U , без това да е задължително; освен това този ориентационен момент на свой ред може да влиза в отношение с друг ориентационен момент (вж. примери в Prior 1967: 13f).

В (1) и (2) T_T е фиксиран като *пет сутринта*. С (1) обаче говорещият съобщава на слушателя, че става дума за реализация на сегмента тип промяна от ситуацията ‘излизане’, а с (2) – за сегмента състояние^{PART} на същата ситуация. Това в разглежданите примери се постига с помощта на наречия (*точно, вече*), но за целта могат да се използват и други средства – интонация, словоред. По-важно е да подчертаем, че предложената тук концепция предлага обяснение за наличието на акционално и статално значение при българските перфектни времена, както и експлицитен начин за описанието им, който се свежда до това кой от двата асоциирани с даденото време СС влиза в отношение на едновременност с T_T .

По сходен начин, чрез идентифициране на сегмента от ситуацията, който влиза в отношение на едновременност с T_T , могат да бъдат обяснени и разликите в значенията при други темпорално-аспектуално-евиденциални форми. Да разгледаме още един пример:

(3) *В Пловдив се провежда работнически протест.*

Възможни са поне две интерпретации. Ако изречението е произнесено от участник в събитието, вторичният имперфектив в актуално сегашно време *се провежда* описва случващо се в момента на говорене събитие, т.е. глаголят означава динамично състояние. Като ориентационен момент за него служи T_U , моментът на говорене, който определя и тематичното време T_T .

Изречението всъщност е част от **разказ** за исторически събития в научен текст, изграден със средствата на презентната наративна система:

(4) *На 19 ноември 1919 г. в Пловдив се провежда работнически протест против правителствената политика по прехраната.* (Янчев/Yanchev 2017: 204)

Провеждането на протест е само един от елементите в наративната верига, представени от гледна точка на когнитивния субект. И именно проспективният характер на вторичния имперфектив дава възможност с него да бъде означавано не само състоянието, но и (или само⁷) лексикално имплицираната промяна. Какво означава това? Несвършеният български глагол в сегашно историческо време може да означава ситуацията в нейната комплексност, като многокомпонентна последователност (състояние и промяна), както е в пример (4); той може, разбира се, да означава единствено състояние, срв.:

(5) Докато на 19 ноември 1919 г. в Пловдив **се провежда** работнически протест, в София всичко е спокойно.

Западните славянски езици, като чешкия например, позволяват при необходимост тази многозначност да бъде преодоляна чрез употребата на перфектив (Stunová 1994: 413).

2. Наративни системи

Под наративна система (НС) ще разбираме характерното за разказа като текстов тип множество от средства (глаголни форми) за описание на аспектиалния тип на събитията и темпоралните релации между тях с отчитане на епистемологичната позиция на говорещия. В Таблица 1 в обобщен вид и в съпоставка с терминологията, използвана от някои други автори, са представени основните НС за плана на миналото.

	Ласкова 2018	Chakarova 2004	Иванчев/Ivanchev 1981	
СНС	свидетелска НС	план на спомена	прост претерит	минал план
РНС	ренаративна НС	ренаративен план	имперцептив	
КНС	конклузивна НС	конклузивен план	конклузив	
ПНС	презентна НС	план на нагледността	praesens historicum	
ФНС	футурна НС	–	futurum pro praeterito	

Таблица 1. Български наративни системи за минали събития

Всяка НС съдържа общо седем елемента, които представляват уникални комбинации от стойности, индикиращи аспектиалните характеристики на събитието, локализацията му спрямо избрана отправна точка по оста на времето и епистемологичната позиция на говорещия. На морфологично ниво тези стойности се експлицират като показатели на глаголните категории вид, време и евиденциалност. Както вече видяхме при анализа на примери (3), (4) и (5), една глаголна форма може да участва в различни НС, а дори и в рамките на една и съща НС да има различен семантичен профил.

⁷ Зависи дали става въпрос за постижение или изпълнение, ако ползваме терминологията на Вендлер (Vendler 1957).

В разказа винаги се реализират тези елементи на НС, които осигуряват наративната прогресия и имат като референт *основно събитие* e^0 . Това събитие е всъщност ситуационният сегмент СС, който попада в областта на действие на тематичното време T_T . Всяко основно събитие от своя страна представлява потенциална отправен момент T_A за позициониране на *второстепенните събития* e^B . Те могат да влизат в три вида темпорални отношения с e^0 : предходност ($e^B < e^0$), следходност ($e^B > e^0$) или едновременност ($e^B \supseteq e^0$).

Свидетелската НС обикновено е индикатор за абсолютната убеденост на говорещия в истинността на изказваните твърдения, която произтича от начина, по който е придобита информацията – по пътя на непосредственото възприятие. Употребата на СНС обаче не гарантира, че авторът на текста действително е бил свидетел на описваните събития (Ницолова/Nitsolova 2009). Когато разказът се води със средствата на РНС, говорещият подчертава един определен аспект на епистемологичната си позиция: вторичността на информацията, чийто източник се явява друг текст. При КНС акцентът отново е върху достоверността на изказването, но начинът на придобиване на информацията отстъпва на заден план (и въпреки името си тази НС не предполага задължително използването на дедуктивни методи). При ПНС и ФНС от своя страна разположението не само на второстепенните, но и на основните събития спрямо T_U не се индикира от глаголните форми, а се предполага на дискурсно ниво, изнася се, така да се каже, пред скоби. Със самия избор на СНС или ФНС в текст за минали събития авторът сигнализира още в самото начало темпоралния план, в който се разполагат те. В този смисъл сегашно историческо наистина не е деиктично време, то не отпраща към момента на говорене, а фокусира вниманието на адресата върху темпоралните отношения в текста. При ФНС, обратно, с появата на всеки елемент от системата редундантно се индикира следходността на означаваното събитие спрямо някаква (минала) отправна точка T_A .

Следващият пример илюстрира реализация на всички елементи от СНС:

(6) *Галя надникна в стаята. Иво се беше излегнал на пода и четеше. Беше си купил последния том на „Колелото на Времето“. Пак щеше да стои буден до 2-3 часа, с мъка да стане⁸ в седем и едва ли щеше да си е отпочинал за работа.*

Същата наративна верига може да бъде разказана със средствата на другите системи за плана на миналото. Профилите на основното събитие, което по очевидни причини е винаги тип промяна, както и всички възможни второстепенни събития са представени в Таблица 2. Те са систематизирани не само с оглед на темпоралните релации между тях, но и с отчитане на типа на фокусирувания сегмент от ситуацията, назована от глаголната лексема. Както се вижда, заради факта, че перфектните времена могат да означават както

⁸ Тук се наблюдава елипса на спомагателния глагол, типична за съчинително свързани изречения с глаголи сказуеми в едно и също аналитично време.

едновременност между основно събитие и второстепенно състояние ($e^b \supseteq e^o$), така и следходност на основно събитие спрямо предхождащата това състояние промяна ($e^b < e^o$), те участват два пъти в една и съща НС. Това важи за плусквамперфекта при СНС, РНС и КНС, а бъдеще предварително във ФНС може да изразява и следходност на второстепенното събитие ($e^b > e^o$).

	e^o	$e^b \supseteq e^o$		$e^b < e^o$	$e^b > e^o$		
	ПРОМЯНА	СЪСТОЯНИЕ ^{IPF}	СЪСТОЯНИЕ ^{PART}	ПРОМЯНА	ПРОМЯНА	СЪСТОЯНИЕ ^{IPF}	СЪСТОЯНИЕ ^{PART}
СНС	AOR.IND	IPFV.IMP.IND	PPF.IND	PPF.IND	PAST.FUT.IND	IPFV.PAST.FUT.IND	PAST.FUT.PRF.IND
	надникна А	четеше І	се беше излегнал І А	беше си купил І А	щеше да стане І Р	щеше да стои І Р	щеше да си е отпочинал І Р А
РНС	AOR.REN	IPFV.IMP.REN	PPF.REN	PPF.REN	PAST.FUT.REN	IPFV.PAST.FUT.REN	PAST.FUT.PRF.REN
	надникнала А	четял І	се бил излегнал І А	бил си купил І А	щял да стане І Р	щял да стои І Р	щял да си е отпочинал І Р А
КНС	AOR.CON	IPFV.IMP.CON	PPF.CON	PPF.CON	PAST.FUT.CON	IPFV.PAST.FUT.CON	PAST.FUT.PRF.CON
	е надникнала Р А	е четял Р І	се е бил излегнал Р І А	си е бил купил Р І А	е щял да стане Р І Р	е щял да стои Р І Р	е щял да си е отпочинал Р І Р А
ПНС	IPFV.PRS.IND	IPFV.PRS.IND	PRF.IND	PRF.IND	FUT.IND	IPFV.FUT.IND	FUT.PRF.IND
	надниква Р	чете Р	се е излегнал Р А	си е купил Р А	ще стане Р Р	ще стои Р Р	ще си е отпочинал Р Р А
ФНС	FUT.IND	IPFV.FUT.IND	FUT.PRF.IND	FUT.PRF.IND	FUT.IND	IPFV.FUT.IND	FUT.PRF.IND
	ще надникне Р Р	ще чете Р Р	ще се е излегнал Р Р А	ще си е купил Р Р А	ще стане Р Р	ще стои Р Р	ще си е отпочинал Р Р А

Таблица 2. НС за минали събития: елементи и отношения. Всяка клетка съдържа глосите с по-важните граматически характеристики на съответната форма, пример за дадения елемент на НС, взет от текст (6), и най-накрая темпоралните основи на всеки глаголен компонент, бил той спрегаемият глагол, частица с глаголен произход или спомагателен глагол.

3. Заключение. Направен беше анализ на аспектиално-темпорално-евиденциалните форми на глаголите за представяне на последователност от събития, характеризирани се с еднотипна епистемологична позиция на говорещия. За целта беше избран подход, при който първо се установяват минималните семантични единици (състояние и промяна) и структурно минималните езикови форми, които им съответстват (финитни глаголи от двата вида и партиципи). Значението на българските времена беше моделирано с помощта на въведените нови понятия. Особено внимание беше отделено на многозначността на перфектните времена, които могат да служат не само за изразяване на предходност, но и на други темпорални релации между основните и второстепенните събития в една събитийна верига. Накрая бяха описани в обобщен вид параметрите на всички елементи на българските наративни системи за плана на миналото.

Цитирана литература

- Иванчев 1984:** Иванчев, С. Миналите разказвателни системи в българския език. – В: *Български език*, кн. 1, 27–32. (Ivanchev, S. Minalite razkazvatelni sistemi v balgarskia ezik. – V: *Balgarski ezik*, kn. 1, 27–32.)
- Ласкова 2010:** Ласкова, Л. Перфект и плусквамперфект в подчинени да-изречения при глаголи за възприятие. – В: *Приложение 2009 на сп. Български език*, 169–185. (Laskova, L. Perfekt i pluskvamperfekt v podchineni da-izrechenia pri glagoli za vazpriyatie. – V: *Prilozhenie 2009 na sp. Balgarski ezik*, 169–185.)
- Ницолова 2009:** Ницолова, Р. Социолингвистични промени при предаване на чужда реч в българския печат през последните две десетилетия в съпоставка с полския печат. – В: *Съпоставително езикознание*, кн. 2, 5–19. (Nitsolova, R. Sotsiolingvistichni promeni pri predavane na chuzhda rech v balgarskia pechat prez poslednite dve desetiletia v sapostavka s polskia pechat. – V: *Sapostavitelno ezikoznanie*, kn. 2, 5–19.)
- Янчев 2017:** Янчев, В. Армията и войната на Стамболийски с „вътрешните врагове“ (октомври 1919 – март 1920 г.). – В: *Годишник на Софийския университет „Св. Климент Охридски“*. Исторически факултет, Т. 102, 199–140. (Yanchev, V. Armiyata i voynata na Stamboliyski s „vatreshnite vragove“ (oktomvri 1919 – mart 1920 g.). – V: *Godishnik na Sofiyskia universitet „Sv. Kliment Ohridski“*. Istoricheski fakultet, T. 102, 199–140.)
- Chakarova 2004:** Chakarova, K. On the question of narrative variations in Bulgarian prose. – В: *Научни трудове на Съюза на учените – Пловдив. Серия Б. Естествени и хуманитарни науки*, Т. IV. Пловдив: Съюз на учените, 187–195. (Chakarova, K. On the question of narrative variations in Bulgarian prose. – V: *Nauchni trudove na Sayuza na uchenite – Plovdiv. Seria B. Estestveni i humanitarni nauki*, T. IV. Plovdiv: Sayuz na uchenite, 187–195.)
- Klein 1994:** Klein, W. *Time in Language*. London, New York: Routledge.
- Klein 2009:** Klein, W. How time is encoded. – In: W. Klein, P. Li (eds.). *The expression of time*. Berlin: Mouton de Gruyter, 39–82.
- Le Poidevin 2004:** Le Poidevin, R. The Experience and Perception of Time. [05.03.2016] <http://plato.stanford.edu/archives/win2004/entries/time-experience/>
- Prior 1957:** Prior, A. *Time and Modality*. Oxford: Oxford University Press.
- Smith 1997:** Smith, C.S. *The Parameter of Aspect*. Second edition. Dordrecht: Kluwer.
- Steedman, Moens 1987:** Steedman, M., M. Moens. Temporal Ontology in Natural Language. – In: *Proceedings of the 25th Annual Meeting of the Association for Computational Linguistics*. Stanford: Stanford University, 1–7.
- Stunová 2004:** Stunová, A. Czech and Russian aspect in the historical present. – In: *Studies in Slavic and General Linguistics*, 22, 407–431.
- Vendler 1957:** Vendler, Z. Verbs and Times. – In: *The Philosophical Review*, 2, 143–160.

Ласка Ласкова
София 1504
Бул. „Цар Освободител“ 15
Софийски университет „Св. Климент Охридски“
Катедра по български език
krasimira_aleksova@slav.uni-sofia.bg

Laska Laskova
Sofia 1504
15 Tzar Osvoboditel Blvd.
Sofia University St. Kliment Ohridski
Department of Bulgarian Language
laskova@slav.uni-sofia.bg